

WINTER.

De blanke sneeuw ligt blinkend op het land.
De lieve blankheid maakt den held'ren dag,
En tooit met klare schoonheid de natuur,
Die langen tijd in doodsche misten lag.

Edward B. Koster.

Een besneeuwd dorpje. Donkere lucht steekt dreigend af tegen de witte wereld, die een tafereel uit een tooverhistorie gelijk.

Daken van huizen en van schuren, gras en boomen — 't is al onder de sneeuw.

Ze plakt aan de grijs-verweerde muren van het oude kerkje, het middelpunt van het dorp. Ze kleeft aan de stammen. Ze maakt het alles zoo fantastisch.

Den vorigen avond was het nog zoo gewoon geweest.

De boomen — naakt; hun knoestige takken opstekend als knokige armen — zonder sier. Het gras in de wei — kort, grijzig — hier en daar nog een bloemetje beschermend, een verlegen, koud madeliefje, met klein kopje aan een kort, heel kort steeltje. Het hing te verkleumen en zocht zich weg te stoppen onder het koude gras, als zocht het daar onder-dak. En de huizen — donker en arm; alleen eenige afwisseling in den rook, dien koude wind wegjoeg van den schoorsteentop.

Alles gewoon — stil en somber en dood. En zoo was de vroege avond gevallen. Maar den morgen daarop was aller oog verrast. Zoo iets schoons had niemand verwacht. De lucht had wel gedreigd en 't was koud genoeg geweest ook — maar *zoo'n* vrucht!

En — „we krijgen nog meer," zeiden de menschen in 't dorp; en zij wisten het wel.

Winterdood — hij scheen nu gevlucht.

Leven, leven was het alom.

Winterleven.

Waar was nu die stilheid, die somberheid, die donkerheid?

Ze was weg — het was een andere wereld geworden.

Sneeuw, sneeuw, blanke sneeuw lag geweven tot een wade over de wijde, wijde velden. Als wollen vachten, die pas gewasschen zijn, was ze gespreid om te beschermen en te sieren.

En meer dan één huisvader sloeg na het ontbijt den honderd-zeven-en-veertigsten psalm op, en las met eerbied:

„Hij geeft Zijn bevel op aarde; Zijn woord loopt zeer snel. Hij geeft de sneeuw als wol; Hij strooit den rijm als asch. Hij werpt Zijn ijs henen als stukken. Wie zou bestaan voor Zijne koude?"

Wie moest nu niet eens even stilstaan buiten, en bewonderen . . . De boomen leken wel in dichten Mei-bloesem te staan.

En dan die vogels: Bonte kraaien, roodborstjes, winterkoninkjes, meezen, elk met zijn kleuren, op dik veerenpak! — Zie, hoe ze wiegen en hoe ze wippen op de breede takken met hun witte randen. Ze doen er de sneeuw afstuiven, en in kleine vlokkenpakjes valt ze naar beneden. Zoo verandert de Schepper aller seizoenen in enkele uren de gedaante des aardrijks.

Prachtig lag daar het dorpje te pronken met de reine hemelsneeuw. En nog dikker zou het kleed worden. Zware luchten drevan aan, en grijs staken de millioenen vlekjes af tegen het nog grijzer zwerk, en in een gewirwarrel van vlokken, groot en klein, daalden de teekenen van

Gods zorg voor het aardrijk neder, en dekten de landen.

De karreman leidde zijn oud paard voor den wagen, en de wielen maakten een groezelig spoor, dat in den loop van den dag al meer verdonkeren zou.

Lichte arren tinkelden haar bellenklank, en gleden over de wegen.

Hoe juichte de jeugd om de heerlijkheid, die wachtte in het gezonde spel. Jongens en meisjes in groepen op het sneeuwkleed; ze rondden de ballen, en deden ze door de lucht ritsen, en deden ze plakken aan buisjes en jurken.

Leven en vroolijkheid was het overal in het dorp geweest, den heelen dag door, al gluurde geen zon door de wolken. Licht was het toch wel; 't was of de sneeuw het lichter maakte. En zoo was weer vroeg de avond gekomen . . .

Zoo mooi als van morgen is het dorpje nu niet meer. Op de wegen is de blankheid reeds voor een goed deel verdwenen; ook op de daken. Maar als straks nieuwe luchten sneeuwen over de landen, kan men morgen weer genieten van het landschap op z'n schoonst.

Sterker wordt de wind, — fijn-koud blaast hij de menschen in 't gezicht. Hij speelt, als een kind met lichte veertjes, met de sneeuwstofjes, die prikken als felle wapentjes. De storm giert zijn winterlied door de mazen van het takkennet. 't Is of de stammen kreunen van pijn!

Witte heuvels met zachte glooiing worden op de hoeken van straten en bij boomen gevormd. Sneeuw en stof bouwen hun hoogten, en als het avonddonker is gevallen, rijdt koning Winter op den zegewagen over het witte praalkleed door het dorp.

Decemberdagen — grijs van damp vaak — hoe traag volgen ze elkander, als was het jaar, dat ze naar het einde brengen, een doode, dien ze ten grave bezorgen.

Gescheiden door lange nachten gaan ze één voor één in regelmatigen stap langzaam maar zeker naar het doel.

We rekenen niet meer bij maanden nu, niet meer bij weken, maar bij dagen en uren. Straks krijgen zelfs de minuten voor ons meer dan gewone beteekenis.

Onze *dagen* — de dagen onzer jaren — de dagen des levens, worden ons *toegelield*.

En het gestorven leven daarbuiten is ons profetie eener zekere toekomst. De heerlijkheid des levens gaat voorbij als de heerlijkheid der bloemen, die verdwenen is.

Maar toch eindigt December niet met zangen des doods.

Te midden van den rouw der natuur klinkklankt het uit het torentje van ons dorp met vriendelijke geluiden. De menschen spoeden zich naar hun kerkje om woorden des levens te hooren.

In de dagen van donkerheid wordt tot hen gesproken van het licht, dat schijnt in de duisternis; van de Ster van Bethlehem, die met heerlijke glansen Gods schepping zegent.

En als in de donkere Decembermannd de vergankelijkheid der zienlijke dingen wordt verkondigd, klinkt toch hoog uit boven het lied der verdwijning, de zang van den vrede, van het duurzaam heil, dat Christus verwierf.

De wereld gaat voorbij, maar met die wereld ook haar donkerheden, haar „winters" met „sombere dagen."

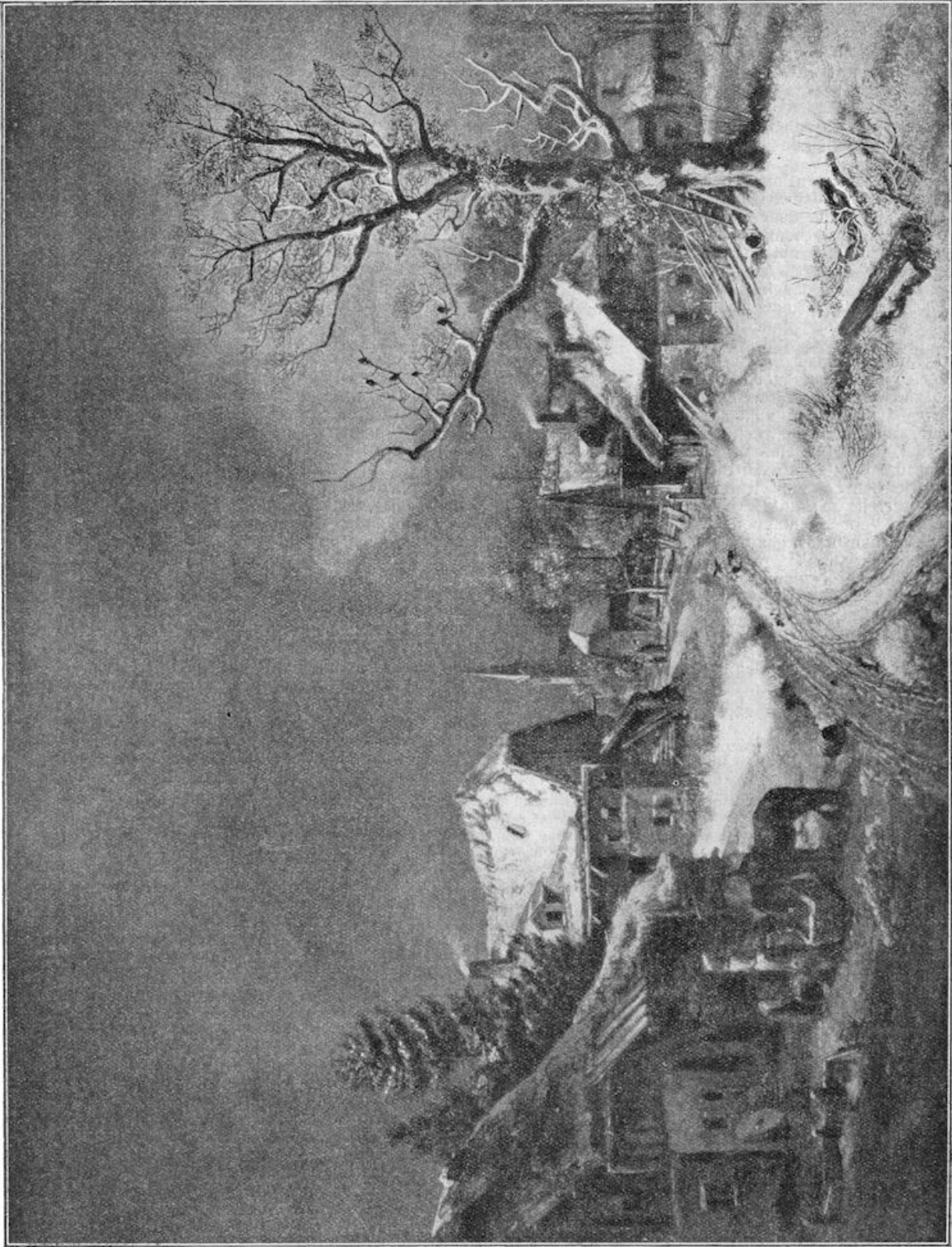
God zal Zijn schepping haar Lente geven. Lachen zal ze als een bruid in oranjebloesem! . . .

In menschen een welbehagen! —

Het staat tot onze vertroosting geschreven.

A. L. VAN HULZEN.

IN WINTERDOS GEHULD.